



רע"פ 3791/13 - מאיר פטל נ' מדינת ישראל

רע"פ 3791/13 - מאיר פטל נ' מדינת ישראל עליון

רע"פ 3791/13

מאיר פטל

נגד

מדינת ישראל

בבית המשפט העליון

[30.07.2013]

כבוד השופט א' שהם

בקשת רשות ערעור על פסק דינו של בית-המשפט המחוזי בתל אביב-יפו, מיום 6.3.2013, בעפ"א 22059-01-13, שניתן

על-ידי כב' השופטת א' כהן

בשם המשיבה - עו"ד חיים שוייצר

החלטה

1. לפניי בקשת רשות ערעור על פסק דינו של בית-המשפט המחוזי בתל אביב-יפו (כב' השופטת א' כהן), בעפ"א 22059-01-13, מיום 6.3.2013, שבמסגרתו נדחה ערעורו של המבקש על פסק דינו של בית-המשפט לעניינים מקומיים בתל-אביב-יפו (כב' השופטת מ' אל-עד קרביס), בת' 43257534, מיום 12.12.2012. ביום 3.6.2013, הגיש המבקש בקשה לעיכוב תשלום הקנס, אשר הושת עליו בפסק דינו של בית-המשפט המחוזי. ביום 6.6.2013, הוריתי על עיכוב תשלום הקנס בו חוייב המבקש, עד להחלטה בבקשת רשות הערעור, שהוגשה על-ידו. רקע והליכים קודמים
2. נגד המבקש הוגש כתב אישום, אשר ייחס לו עבירה של חניית רכב במקום בו החניה אסורה על-פי תמרור אשר הוצב כדין, לפי סעיף 6(א)(2) לחוק עזר לתל-אביב-יפו (העמדת רכב וחנייתו), התשמ"ד-1983. מעובדות כתב האישום, עולה כי ביום 1.12.2011, בשעה 12:18 או בסמוך לה, החנה המבקש את רכבו ברחוב פופר לינקאוס יוסף בתל-אביב, במקום בו החניה אסורה מכוח תמרור 433.



3. ביום 12.12.2012, הרשיע בית-המשפט לעניינים מקומיים את המבקש, לאחר ניהול הוכחות, בעבירה שיוחסה לו בכתב האישום. בית-המשפט דחה בהכרעת דינו את טענתו המרכזית של המבקש, בנוגע לאי-חוקיותו של התמרור מושא כתב האישום, לאחר שקבע, כי המבקש לא עמד בנטל ההוכחה המוטל על כתפי הטוען לאי-חוקיותו של תמרור, כאמור בתקנה 22(א) לתקנות התעבורה, התשכ"א-1961 (להלן: תקנות התעבורה או התקנות). בית-המשפט הוסיף וקבע, בעניין זה, כי "טענותיו של [המבקש], [...] הן טענות בעלמא. הן אינן מבוססות על כל חוות דעת מקצועית ואין בהן כדי לסתור את חזקת התקינות הקיימת לרשות ביחס להצבת התמרור". עוד קבע בית-המשפט, כי אין בטענתו של המבקש כי התמרור הוסר מהמקום, במועד כלשהו לאחר ביצוע המעשים מושא כתב האישום, כדי לחזק את טענותיו בדבר אי-חוקיותו של התמרור הנ"ל. זאת, בעיקר, משלא הובהר מה היו שיקולי הרשות בעת שהחליטה להסיר את התמרור. במצב דברים זה, כך נקבע, הוכחה אשמתו של המבקש מעבר לספק סביר, ולפיכך הורשע המבקש בעבירה שיוחסה לו בכתב האישום, כמפורט לעיל.
4. באותו מעמד, לאחר שנשמעו הטיעונים בנוגע לעונשו של המבקש, גזר בית-המשפט לעניינים מקומיים את דינו של המבקש, בקובעו, כי יש מקום להחמיר בעונש היות שהמבקש בחר לנהל הוכחות בתיק, חרף העובדה שלא היתה בידיו כל טענת הגנה ממשית, ולמרות שהובהר לו, עוד במועד ההקראה, כי לבחירה זו עשויה להיות נפקות בעת גזירת דינו. לפיכך, השית בית-המשפט על המבקש קנס בסכום של 600 ₪, חלף הסכום המקורי אשר עמד על 250 ₪.
5. המבקש ערער על הכרעת דינו של בית-המשפט לעניינים מקומיים, לבית-המשפט המחוזי בתל אביב-יפו. בפתח הערעור, טען המבקש טענות מטענות שונות בנוגע להתנהלותה של הערכאה הדיונית בעניינו, ובנוגע להימנעותה, לכאורה, של המאשימה מלהעביר לידי חומר חקירה בתיק. לאחר זאת, שב המבקש וטען, וזאת בין היתר בהתבסס על "תקנות וההנחיות להצבת תמרורים 2010", כי התמרור, מושא כתב האישום, הוצב בניגוד לדין. בהקשר זה, טען המבקש, כי לנוכח חומר הראיות והטיעונים אשר נשמעו בפני הערכאה הדיונית, הרי שהיא שגתה משקבעה כי הוא ניהל הליך סרק. במהלך הדיון בערעור, פנה המבקש אל בית-המשפט המחוזי בבקשה לאפשר לו לצרף ראיות חדשות, שבכוחן, כך נטען, להוכיח את טענותיו בנוגע לאי-חוקיות התמרור. ראשית, ביקש המבקש לצרף תעודת עובד ציבור שמטרתה, כך נטען, להוכיח כי התמרור, מושא כתב האישום, הוצב מבלי לקבל את אישורה של רשות התמרור המרכזית, כנדרש בתקנה 18(ג) לתקנות התעבורה, ומשכך הוא הוצב שלא כדין. שנית, ביקש המבקש לצרף מסמך נוסף, שכותרתו "דוחות חניה ברחוב פופר לינקאוס יוסף 1", כאשר באמצעותו הוא ביקש להוכיח, כי קיימת מגמה של מתן דו"חות רבים, דווקא ברחוב מושא דיונו.
- המשיבה, הסכימה, "לפנים משורת הדין, וכדי למנוע עיוות דין [...]", כי תעודת עובד הציבור תוצג לבית-המשפט, וזאת, חרף העובדה, שלא היתה כל מניעה לצירופה של אותה ראיה, בעת הדיון בבית-המשפט לעניינים מקומיים.



6. לנוכח הסכמת המשיבה, ולמרות שהבקשה הנ"ל לא עמדה בתנאים לצירוף ראייה במהלך הערעור, קיבל בית-המשפט המחוזי את תעודת עובד הציבור כראיה נוספת בתיק, אך סירב לצרף את המסמך בדבר כמות הדו"חות אשר נרשמו ברחוב המדובר, מכיוון שהטענה בנושא זה, כלל לא הועלתה בפני הערכאה הדיונית, ולא נטענה בערעור עצמו, ולפיכך היא אינה נדרשת לשם הכרעה בערעור.
7. בו ביום, 6.3.2013, דחה בית-המשפט המחוזי את ערעורו של המבקש. תחילה, נקבע, כי למבקש ניתן "מלוא יומו בבית משפט קמא", ומשכך, נדחו טענותיו בנוגע לפגמים דיוניים שנפלו, לכאורה, בהתנהלותה של הערכאה הדיונית. לגופו של עניין, קבע בית-המשפט המחוזי, כי שגה המבקש משתלה את טענותיו בנושא אי חוקיות התמרוך סביב תקנה 18(ג) לתקנות, שכן, בניגוד לנטען, תקנה 18(א) לתקנות התעבורה היא הרלוונטית בעניין הנדון, והיא שמקנה לרשות התמרוך המקומית הרשאה "להציב לסמן או לסלק תמרורים", זולת אם הורתה רשות התמרוך המרכזית, אחרת. עוד נקבע, כי היות שלא הוצגה בפני הערכאה הדיונית, ולו ראייה אחת התומכת באי-חוקיות התמרוך הנ"ל, והיות שמתעודת עובד הציבור, אשר צורפה כראיה בהליך, עולה כי התמרוך אכן הוצב כדין, הרי שאין להישמע לטענותיו של המבקש בנדון דידן. הבקשה
8. בבקשת רשות הערעור אשר הגיש המבקש בעצמו, נטען, כי שגה בית-המשפט המחוזי משסמך את פסק הדין בערעור על תקנה 18(א) לתקנות התעבורה, היות שתקנה זו כלל אינה חלה על תמרוך מספר 433, כבעניינו, אלא דווקא תקנה 18(ג) לתקנות התעבורה, היא שחלה במקרה זה. לפיכך, שב המבקש וטען, כי היות שמתעודת עובד הציבור, אשר הוגשה לבית-המשפט המחוזי, עולה כי לא נתקבלו במקרה דנן האישורים הנדרשים להצבת התמרוך, מוועדת התמרוך המרכזית, כנדרש בתקנה 18(ג) לתקנות, הרי שהתמרוך, מושא כתב האישום, הוצב שלא כדין. תגובת המשיבה
9. בתגובתה לבקשת רשות הערעור, טענה המשיבה, באמצעות בא-כוחה, עו"ד חיים שוייצר, כי אמנם שגה בית-המשפט המחוזי בפסק דינו, משקבע כי תקנה 18(א) לתקנות התעבורה היא שחלה בנדון דידן. ואולם, בניגוד לנטען בבקשה, גורסת המשיבה, כי אין בתעודת עובד הציבור, אשר צורפה כראיה בבית-המשפט המחוזי, כדי לבסס את טענת המבקש בנוגע לאי-חוקיותו של התמרוך מושא דיונו. בפרט, כך נטען, כי אין בראיות שהציג המבקש כדי ללמד שבעניין הנדון לא חלה תקנה 18(ב) לתקנות התעבורה - המקנה גם היא סמכות להציב תמרורים, ללא אישור פרטני של רשות התמרוך המרכזית. משכך, הרי שהמבקש לא עמד בנטל ההוכחה המוטל עליו, כאמור בתקנה 22(א) לתקנות התעבורה. אשר על כן, התבקשתי לדחות את בקשת רשות הערעור. תשובת המבקש



10. ביום 16.7.2013, איפשרתי למבקש, להגיש את תשובתו לתגובתה של המשיבה. בתשובתו, שב המבקש על עיקר טענותיו, כפי שעלו בבקשת רשות הערעור, תוך שהדגיש, בין היתר, כי טענת המשיבה בדבר תחולתה של תקנה 18(ב) לתקנות התעבורה, כאמור לעיל, מעולם לא נטענה בפני בית-המשפט המחוזי ולא קיבלה כל התייחסות בפסקי הדין של הערכאות הקודמות. על יסוד האמור לעיל, חזר המבקש על בקשתו לקבל את בקשת רשות הערעור ולדון בה כבערעור. דיון והכרעה
11. לאחר שעיינתי בבקשה, כמו גם בצרופותיה, ולמקרא תגובת המשיבה ותשובת המבקש, נחה דעתי כי דין בקשת רשות הערעור שלפניי להידחות, וזאת מן הטעמים כפי שיובהרו להלן.
- הלכה אשר יצאה מלפני בית-משפט זה קבעה, כי בקשה למתן רשות ערעור שמורה אך לאותם מקרים ייחודיים המגלים שאלה משפטית מיוחדת או סוגיה ציבורית, החורגות מעניינם של הצדדים לבקשה, או במקרים מיוחדים אשר מתגלה בהם חשש מפני עיוות דין בעניינו של המבקש (ראו, רע"פ 3743/13 שיליאן נ' מדינת ישראל (11.7.2013); רע"פ 4798/13 נחום נ' מדינת ישראל (4.7.2013)). לאחר זיקוק הטענות המועלות בבקשה למתן רשות ערעור, הגעתי למסקנה, כי חרף ניסיונו של המבקש לטעון, בשולי תשובתו, כי "האינטרס הציבורי אשר קיים בסוגיה זו חורג מן העניין הפרטי [של הצדדים לבקשה]", הרי שאין הדבר כך, ונראה כי הטענות המועלות בבקשה נוגעות לעניינו הפרטי של המבקש - ולו בלבד. יתירה מזאת, סבורני, כי חרף הטעות אשר נפלה בפסק דינו של בית-המשפט המחוזי, הרי שעניינו של המבקש אינו נמנה על אחד מאותם מקרים ייחודיים שבהם ראוי להעניק רשות ערעור מטעמים של מניעת עיוות דין. המסקנה המתבקשת היא כי המקרה הנדון אינו בא בגדרם של אותם מקרים מיוחדים המצדיקים מתן רשות ערעור בפני בית-משפט זה (ראו בעניין זה, רע"פ 3330/13 אוסמה נ' מדינת ישראל (6.6.2013); רע"פ 2777/11 פלונית נ' מדינת ישראל (16.10.2012); וכן, טל חבקין הרהורים על מודל של שלוש ערכאות שיפוט - הערכת המצב הקיים והצעה לשינוי פרק 1א) (עתיד להתפרסם, 2014)).
12. למעלה מן הנדרש, אתייחס בקצרה גם לגופם של דברים. לאחר שעיינתי במכלול הראיות אשר הונחו בפני הערכאות הקודמות, ובפרט בפני בית-המשפט המחוזי, לא מצאתי בסיס לטענת העיקרית של המבקש הנוגעת, כאמור, לאי-חוקיותו, לכאורה, של התמרון, מושא כתב האישום. זאת, מאחר שהמבקש לא עמד בנטל ההוכחה המוטל עליו בהקשר זה, בהתאם לתקנה 22(א) לתקנות התעבורה.
- תקנה 18 לתקנות התעבורה, היא הרלוונטית לעניינו, קובעת שלוש חלופות שונות להסדרת התמרון בשטחה של הרשות המקומית. שתי החלופות הקובעות בתקנות 18(א) ו-18(ב) לתקנות התעבורה קובעות את המקרים שבהם מוסמכת רשות התמרון המקומית לקבוע הסדרי תנועה גם ללא אישורה הפרטני של רשות התמרון המרכזית. אמנם, בצדק טען המבקש, כי שגתה ערכאת הערעור משקבעה כי בעניין הנדון חלה תקנה 18(א) לתקנות התעבורה, היות שתקנה זו מפרטת רשימה סגורה של תמרורים, שאינה כוללת את תמרון 433, שבגינו נרשם למבקש הדו"ח. ברם, בחומר הראיות, אשר הונח בפני בית-המשפט, אין ולו בדל של ראיה השולל את תחולתה של תקנה 18(ב) לתקנות התעבורה, בעניינו. משכך, המסקנה היא כי לא הוכח על ידי המבקש כי התקנה הרלוונטית בעניינו היא תקנה 18(ג) לתקנות התעבורה, דווקא. כזכור, תקנה זו מחייבת את אישורה של רשות התמרון המרכזית לקביעת הסדר תנועה, כל אימת שלא נקבע לגבי אותו עניין הסדר שונה על פי תקנות משנה (א) ו- (ב), כאמור לעיל. לפיכך, וחרף הטעות שנפלה בפסק דינו של בית-המשפט המחוזי, הרי שהמבקש לא עמד בנטל ההוכחה המוטל עליו מכוח תקנה 22(א) לתקנות התעבורה, ולא נסתרה חזקת התקינות העומדת לרשות המנהלית ככלל, ובפרט ביחס להסדרת התנועה ולהצבת תמרורים.
13. על יסוד האמור לעיל, סבורני, כי לא נגרם למבקש כל עיוות דין, ולבטח לא כזה המצדיק את התערבותו של בית-משפט זה במסגרת דיון "בגלגול שלישי". אשר על כן, דין בבקשת רשות הערעור להידחות.
- הקנס, אשר הושת על המבקש בבית-המשפט לעניינים מקומיים, ואשר על ידי בית-המשפט המחוזי, ישולם עד ליום 1.9.2013.
- ניתנה היום, כ"ג באב התשע"ג (30.7.2013).